

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er glad for, at vi er enige om, at skolelederne ikke skal være spændt ind i en række centrale regler. Måske kunne den enighed føre til noget frugtbart.

Jeg vil sige, at det jo ikke er første gang, man har haft en demokratisk proces, hvor de, der argumenterer for forandring, påpeger de problemer, som er årsagen til, at de ønsker forandringerne. Spørgeren har jo selv været minister, og så vidt jeg husker, blev der gennemført en erhvervsuddannelsesreform med virkning fra år 2000, og det førte både til noget godt og noget skidt, og sådan er det jo altid.

Jeg er da sikker på, at fru Margrethe Vestager dengang argumenterede for sin reform med, at der var nogle problemer, der skulle løses, og derved kom hun til at tale om nogle problemer, og i den fase, hvor man taler om de problemer, risikerer man altid, at man kommer til at stille de uddannelser, det handler om, i et lys, hvor man får mere fokus på problemerne, end rimeligt er.

Kl. 13.30

Margrethe Vestager (RV):

Men en måde at komme uden om den mekanisme på, som jeg kan forstå ministeren har et helt indlevet forhold til, er jo, at man taler med hinanden om problemerne i stedet for at demonisere den anden part og sige, at de ikke vil være med, at de er obsternasige, at de hele tiden viser modstand, eller hvad det nu kan være af karakterpåtegninger, der bl.a. er blevet Danmarks Lærereforening til del gennem de seneste år.

For hvis den proces, det er hele tiden at styrke folkeskolen og give mulighed for en stadig bedre undervisning, var foregået i en åben dialog, hvor man måske havde diskuteret, om det var rimeligt at gennemføre central styring i forhold til fraværsregistrering, i forhold til samtaler om fritagelse for kristendomskundskab, i forhold til de centrale planer; i forhold til bindende mål, i forhold til de nationale test, i forhold til de kvalitetsrapporter, som nu også kommer til at tage tid fra det, der vel er det egentlige, nemlig undervisningen, så havde vi måske været et andet sted, også med hensyn til søgningen til læreruddannelsen.

Og hvis ministeren mener, der er noget frugtbart i at tage noget af den centrale styring væk, så hører vi meget gerne om det, også i dag, hvis ministeren er klar til at tage nogle af de ting af bordet.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste tilbud takker jeg for, og jeg vil vende tilbage med forslag til, hvordan vi kan øge det kommunale selvstyre på folkeskolens område, og der glæder jeg mig til støtte fra fru Margrethe Vestager.

Så vil jeg lige sige, at dette med elevplanerne altså ikke er noget, som tager opmærksomheden væk fra det væsentlige. Elevplanerne går lige ind i kernen af det væsentlige, nemlig omsorgen for den enkelte elev. Det er jo det, elevplanerne handler om. Det er det med, at både lærer og hjem skal arbejde med på at støtte eleven, og eleven skal også selv arbejde med, når der er noget, der skal arbejdes ekstra med.

Og så vil jeg bestride, at jeg har demoniseret nogen som helst. Jeg kan ikke se, at jeg i de 2 år, jeg har været undervisningsminister i anden omgang, har demoniseret nogen som helst. Til gengæld er der ret mange eksempler på, at nogen har forsøgt at demonisere mig, men det tager jeg med godt humør.

Margrethe Vestager (RV):

Med hensyn til det her spørgsmål om, hvad det fremmer, og hvad det ikke fremmer, f.eks. at lave elevplaner, så må man jo sige, at når det gælder optagetheden af at blive bedre til at evaluere og bedre til at inddrage forældre og elever i et samarbejde om det, som er skolens gerning, er der jo ingen problemer. Der, hvor man stiller spørgsmålet, er i forhold til skriftligheden, fordi skriftligheden meget hurtigt kommer til at være noget, der er uden for eleven, uden om.

De mange lærere, som arbejder med det her i øjeblikket, siger jo: Jamen var det ikke rimeligt, at vi brugte mindst et kvarter på at lave en elevplan? Den skal skrives, det skal være ordentligt, vi skal overveje sproget, for det sprog vil følge eleven hele vejen igennem uddannelsessystemet – eller i hvert fald hele vejen igennem folkeskolen – og vil givetvis også smitte af på uddannelsesplaner andre steder. Det betyder, at man, hvis man bare laver de 120 elevplaner og gør dét, som man jo også skal, nemlig følger løbende op i skriftlig form, så meget hurtigt kommer til at bruge mellem 18 og 36 arbejdsdage, hvis man er en helt almindelig folkeskolelærer. Er det ikke et meget stort tidsforbrug, når ministeren siger, at det ingen tid tager at lave dem?

For der må være nogle helt fundamentale misforståelser, når de lærere, der nu er blevet pålagt at lave elevplaner i skriftlig form mindst en gang om året og udlevere dem til forældrene,